

การศึกษาและพัฒนานิสัยและเจตคติทางการเรียนของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

A STUDY ON HABIT, HABIT DEVELOPMENT AND ATTITUDES OF MATHAYOM SUKSA 1 STUDENTS

ผู้วิจัย	สุนทรทิพร ธรรมบำรุง ¹	Suntareeporn Tumbumrung
กรรมการควบคุม	รศ.ดร. คมเพชร ชัตรสุภกุล ² ดร. สกล วรเจริญศรี ³	
Advisor Committee	Assoc.Prof.Dr. Khompet Chatsupakul Dr. Skol Voracharoensri	

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและพัฒนานิสัยและเจตคติทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 1 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสวีวิทยา จังหวัดชุมพร จำนวน 402 คน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการพัฒนานิสัยและเจตคติทางการเรียน เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสวีวิทยา จังหวัดชุมพร ที่มีคะแนนนิสัยและเจตคติทางการเรียนตั้งแต่เปอร์เซ็นต์ที่ 25 ลงมา จำนวน 8 คน เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่แบบสอบถามนิสัยและเจตคติทางการเรียน และโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มเพื่อพัฒนานิสัยและเจตคติทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ผลการวิจัยสรุป ได้ดังนี้ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีคะแนนนิสัยและเจตคติทางการเรียนโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูต่างกัน มีนิสัยและเจตคติทางการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ที่ระดับ .01 และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้เข้าร่วมโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มเพื่อพัฒนานิสัยและเจตคติทางการเรียน มีนิสัยและเจตคติทางการเรียน โดยรวมเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

คำสำคัญ : นิสัยและเจตคติทางการเรียน, การให้คำปรึกษากลุ่ม

ABSTRACT

This research aims for study and development of study habits and attitudes towards study of Mathayom Suksa I students. The study habits and attitudes towards study were investigated by collecting 402 questionnaires of Mathayom Suksa I students of Sawiwittaya School at Chumporn province. The items asked about study habits and attitudes towards study. In addition, 8 students, whose study habits and study attitudes scores are lower than twenty-fifth percentile, were chosen to develop study habits and

¹นิสิตระดับมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาการแนะแนว คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

²อาจารย์ประจำภาควิชาจิตวิทยาการแนะแนว คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

³อาจารย์ประจำภาควิชาจิตวิทยาการแนะแนว คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

attitudes by participating in group counseling program for study habits and attitudes development. According to the data collection, the study found that the mean score of the study habits and study attitudes of Mathayom Suksa I appear on the average level. Moreover, the study also found that students have different study habits and attitude towards study at the significant of .01 level as a result of different in study achievement, motivation in study achievement, relationship between students and their parents including relationship between students and teacher. For the development of study habits and study attitudes, the study habits and study attitudes of students seem to be improving after participated in group counseling.

Keywords : Study habits and study attitudes, Group counseling

บทนำ

การศึกษาเป็นวิธีหนึ่งที่จะช่วยพัฒนาให้เยาวชนหรือบุคคลมีความรู้ และทักษะพื้นฐานต่างๆ การศึกษาต้องสร้างนิสัยที่ดีงามให้เกิดขึ้นกับผู้เรียนโดยเฉพาะนิสัยรักการเรียนรู้ และนิสัยอื่นๆ เช่น ความขยัน ความอดทน ความรับผิดชอบ ด้วยเหตุนี้การสร้างและพัฒนานิสัยทางการเรียนที่เหมาะสมจึงเป็นสิ่งสำคัญที่ควรจะต้องปลูกฝัง ให้แก่เยาวชน นิสัยทางการเรียน (Study habits) เป็นรูปแบบของพฤติกรรมเฉพาะของแต่ละบุคคลที่แสดงออกหรือกระทำเพื่อตอบสนององทางการเรียน ซึ่งเกิดจากการเรียนรู้และการปฏิบัติหรือฝึกฝนเป็นประจำ จนกลายเป็นนิสัยโดยเฉพาะของวิธีการเรียน รวมทั้งการทำงานที่เกี่ยวข้องกับการเรียน และการใช้เวลาในการเรียน

(สกุล มุลแสดง. 2549: 445) อีกทั้ง โฮลท์แมน (Holtzman. 1965:17) กล่าวว่านิสัยทางการเรียนเป็นพฤติกรรม การเรียนที่แสดงออกสม่ำเสมอเกี่ยวกับการใช้เวลา ซึ่ง ได้แก่ การเรียนรู้การใช้เวลาอย่างเหมาะสมในการเรียน และการทำงาน รู้จักแบ่งเวลาไม่ฝัดผ่อนหลีกเลี่ยง รอคอยเวลา และไม่เสียเวลากับเรื่องไม่เป็นเรื่อง

ดังนั้นการที่นักเรียนจะประสบความสำเร็จในการเรียนรู้ได้นั้นย่อมต้องขึ้นอยู่กับตัวผู้เรียนเป็นเบื้องต้น กล่าวคือ นักเรียนต้องมีนิสัยทางการเรียนที่ดี และมีวิธีการเรียนที่ถูกต้อง และสาเหตุสำคัญที่ทำให้เด็กฉลาดจำนวนหนึ่งไม่ประสบความสำเร็จในการเรียน เนื่องจากมีนิสัยในการเรียนที่ไม่เหมาะสม ขาดการวางแผนการทำงานที่ดี ไม่รู้จักใช้เวลาในการเรียนอย่างถูกต้องและเหมาะสม ลินด์เกรน (Lindgren.1969: 49-50) กล่าวว่า ปัจจัยสำคัญที่ทำให้นักเรียนประสบความสำเร็จในการเรียนนั้น ขึ้นอยู่กับรูปแบบวิธีการเรียนที่ปฏิบัติเป็นประจำ การมีความสนใจในการเรียน มีสติปัญญาหรือไหวพริบดี ส่วนนักเรียนที่ไม่ประสบความสำเร็จในการเรียนนั้น มีวิธีการเรียนที่ปฏิบัติเป็นประจำไม่ดี ขาดความสนใจในการเรียน นอกจากนี้นิสัยทางการเรียนส่งผลให้ประสบความสำเร็จ ต่อการเรียนแล้ว ยังมีองค์ประกอบที่สำคัญ อีกประการหนึ่ง คือเจตคติทางการเรียน ดังที่ กมลรัตน์ หล้าสูงวงศ์ (2528:233) กล่าวว่าไว้ว่า เจตคติต่อการเรียนที่ดี จะเป็นตัวกำหนดแนวทางพฤติกรรมของนักเรียนไปสู่จุดหมายปลายทางของการเรียนอย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้น จึงจำเป็นต้องสร้างและพัฒนาเจตคติต่อการเรียนในทางที่ดีให้ กับนักเรียน

จากการศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนิสัยและเจตคติทางการเรียน มีนักวิจัยหลายคน ที่ทำการศึกษาปัจจัยที่สัมพันธ์กับนิสัยทางการเรียน ดังที่ อัจฉรา เฟื่องผล (2551:91) ได้ศึกษา

ปัจจัย ที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับนิสัยทางการเรียน พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน บุคลิกภาพ ความฉลาดทางอารมณ์ การสนับสนุนของผู้ปกครองด้านการเรียน ลักษณะทางกายภาพด้านการเรียน และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู มีความสัมพันธ์ทางบวกกับนิสัยทางการเรียน ส่วนอนันต์ ดุลยพีรติส (2547: ง) ได้ศึกษาความสามารถในการฝ่าฟันอุปสรรค การรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนและนิสัยทางการเรียน พบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีมีนิสัยในการเรียนดีกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

จากประเด็นปัญหาดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยได้สำรวจปัญหาเบื้องต้นของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 โรงเรียนสววิทยา จังหวัดชุมพร จำนวน 120 คน โดยผู้วิจัยให้นักเรียนตอบแบบสอบถามคำถามปลายเปิดผลสำรวจเบื้องต้น พบว่า ปัญหาอันดับแรก คือ ปัญหาด้านการเรียน รองลงมา คือ ปัญหาด้านการปรับตัว โดยปัญหาด้านการเรียนประกอบด้วย การเรียนไม่ทันเพื่อน การไม่มีสมาธิในการเรียน การไม่เข้าใจบทเรียน การไม่ทำการบ้านส่งครู การเข้าเรียนสาย และจากแบบสอบถามผู้วิจัยให้นักเรียนระบุถึงสาเหตุของปัญหาการเรียนที่เกิดขึ้น พบว่า เกิดจากการไม่เตรียมตัวก่อนมาเรียน การไม่มีเวลาทบทวนบทเรียน ความรู้สึกเบื่อหน่ายวิธีการสอนของครู การขาดแรงจูงใจในการเรียน รวมทั้งการจัดแบ่งเวลาในการเรียน และประเด็นสำคัญของนักเรียนในสิ่งที่ต้องการพัฒนาตนเองมากที่สุด พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่ต้องการพัฒนาตนเองในด้านการเรียน ได้แก่ เทคนิควิธีการเรียนให้ดีขึ้น การปรับพฤติกรรมการเรียนของตนเองใหม่ เป็นต้น อีกทั้งประกอบกับผู้วิจัยได้สัมภาษณ์ครูในโรงเรียน จำนวน 5 คน พบว่านักเรียนส่วนใหญ่ มีปัญหาการเรียน เช่น มีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนขาด

เรียน ไม่ส่งงาน ขาดความรับผิดชอบต่อตนเอง เป็นต้น และจะพบกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เป็นส่วนใหญ่ ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิด เอกสารและงานวิจัยทั้งในประเทศและต่างประเทศ พบว่า การที่จะพัฒนาให้นักเรียนมีนิสัยทางการเรียนที่ดีขึ้นได้นั้น ต้องพัฒนาควบคู่กับเจตคติทางการเรียนไปด้วย ดังที่ กมลรัตน์ หล้าสุวรรณ (2528: 233) กล่าวว่า เจตคติต่อการเรียนในทางที่ดีจะเป็นตัวกำหนดแนวทางพฤติกรรมของนักเรียนไปสู่จุดหมายปลายทางของการเรียนได้เป็นอย่างดี ซึ่งแสดงให้เห็นว่าถ้านักเรียนมีเจตคติต่อการเรียนที่ดีก็จะนำไปสู่การมีนิสัยทางการเรียนที่ดีด้วยแนวทางในการพัฒนานิสัยและเจตคติทางการเรียนนั้น อาจจะใช้เทคนิคด้านจิตวิทยาได้หลากหลายวิธี และเทคนิคที่สำคัญที่ผู้วิจัยใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ คือการให้คำปรึกษากลุ่ม ทั้งนี้เพราะว่า การให้คำปรึกษากลุ่มจะช่วยบุคคลที่มีความต้องการที่ตรงกันที่จะปรับปรุงตนเองในด้านใดด้านหนึ่ง หรือต้องการที่จะแก้ปัญหาใดปัญหาหนึ่งร่วมกัน สมาชิกในกลุ่มจะมีโอกาสแสดงออกเกี่ยวกับความรู้สึกและความคิดเห็นของตนเอง กล่าวที่จะเผชิญปัญหา ได้ใช้ความคิดในการแก้ไขปัญหาหรือปรับปรุงตนเองทั้งยังได้ รับฟังความคิดเห็น ความรู้สึกของผู้อื่น และตระหนักว่าคนอื่นก็มีปัญหาไม่ใช่ตนเองมี ปัญหาเพียงคนเดียว วิธีการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มนี้จะทำให้สมาชิกแต่ละคนเกิดความรู้สึกภูมิใจว่าตนเองสามารถให้ข้อคิดอันเป็นประโยชน์ต่อกลุ่ม (Shertzer and Stone.1968: 448-449) การให้คำปรึกษากลุ่มนั้น เป็นวิธีการที่เหมาะสมกับวัยรุ่นตอนต้น ซึ่งเป็นวัยที่แสวงหาเอกลักษณ์ของตนเองและต้องการ การยอมรับจากกลุ่มเพื่อนๆ ดังนั้นเด็กในช่วงนี้จึงเต็มใจที่จะฟัง พยายามเข้าใจและยอมรับความคิดเห็นตลอดจน ข้อเสนอแนะจากเพื่อนรุ่นเดียวกันมากกว่าผู้ใหญ่ และ

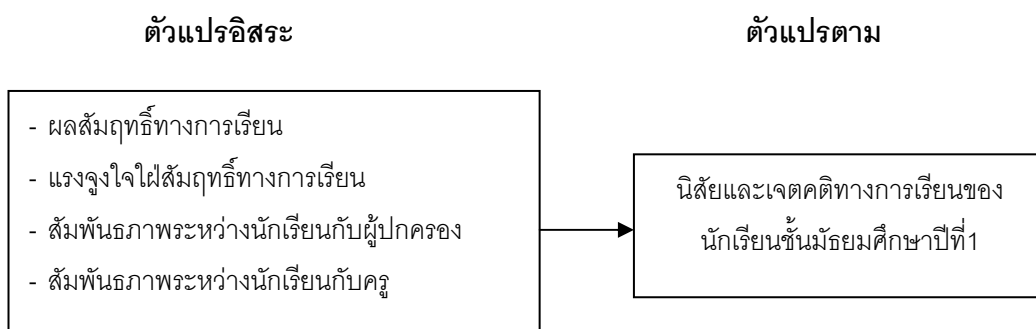
พร้อมที่จะนำแนวคิดจากเพื่อนรุ่นเดียวกันไปปฏิบัติ (วัชรวิ ทรัพย์มี. 2522: 178–179)

ดังประเด็นดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงมีความประสงค์จะศึกษานิสัยและเจตคติทางการเรียนของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 นั้น เป็นอย่างไรและเมื่อทราบว่านิสัยและเจตคติทางการเรียนของชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีลักษณะอย่างไรแล้ว ผู้วิจัยจะนำผล

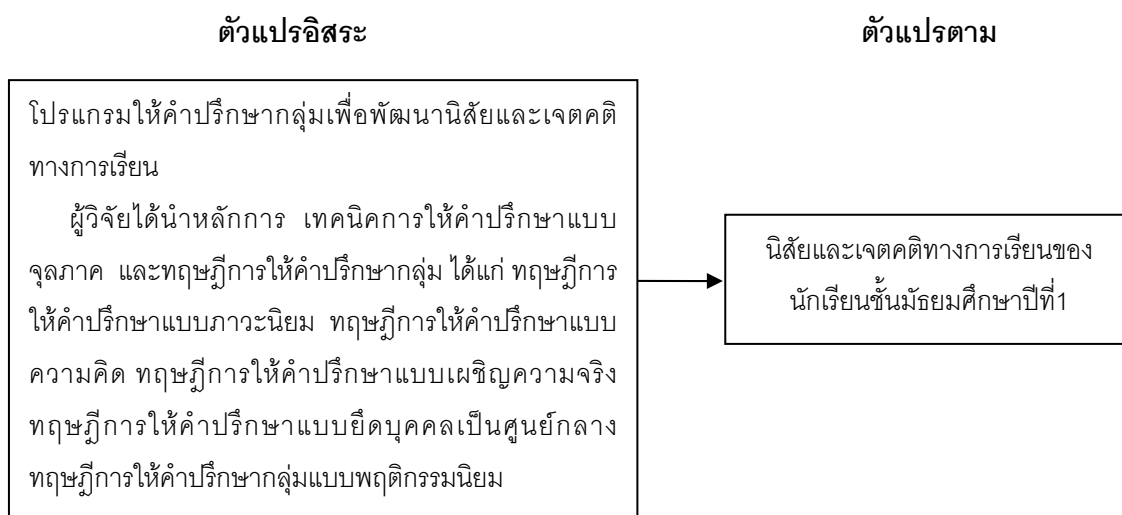
การศึกษาที่ได้มาเป็นแนวทางในการพัฒนานิสัยและเจตคติทางการเรียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสตรีวิทยา จังหวัดชุมพร โดยใช้โปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มเพื่อพัฒนานิสัยและเจตคติทางการเรียน เพื่อเป็นการพัฒนาการตนเองทางการเรียนและส่งผลนำไปสู่พฤติกรรมทางการเรียนที่เหมาะสม

กรอบแนวคิดในการวิจัย

1. การศึกษานิสัยและเจตคติทางการเรียน

2. การพัฒนานิสัยและเจตคติทางการเรียน

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษานิสัยและเจตคติทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 1
2. เพื่อเปรียบเทียบนิสัยและเจตคติทางการเรียนจำแนกตาม ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู
3. เพื่อเปรียบเทียบนิสัยและเจตคติทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังการเข้าร่วมโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มเพื่อพัฒนานิสัยและเจตคติทางการเรียน

สมมติฐานในการวิจัย

1. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูต่างกัน มีนิสัยและเจตคติทางการเรียนที่แตกต่างกัน
2. นักเรียนที่เข้าร่วมโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มเพื่อพัฒนานิสัยและเจตคติทางการเรียนมีนิสัย และเจตคติทางการเรียนสูงขึ้นหลังเข้าร่วมโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มเพื่อพัฒนานิสัยและเจตคติทางการเรียน

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตการศึกษาแบ่งเป็น 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 การศึกษานิสัยและเจตคติทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2552 โรงเรียนสววิทยา

จังหวัดชุมพร จำนวน 402 คน ซึ่งในการศึกษาคั้งนี้ได้ศึกษากับประชากรทั้งหมด

ตอนที่ 2 การพัฒนานิสัยและเจตคติทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

1. ประชากรที่ใช้ในการพัฒนานิสัยและเจตคติทางการเรียน เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2552 โรงเรียนสววิทยา ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างจากการศึกษาตอนที่ 1 โดยพิจารณากลุ่มตัวอย่างที่มีคะแนนนิสัยและเจตคติทางการเรียนโดยรวม ตั้งแต่เปอร์เซ็นต์ไทล์ ที่ 25 ลงมา จำนวน 110 คน

2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการพัฒนานิสัยและเจตคติทางการเรียน โดยใช้โปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มเพื่อพัฒนานิสัยและเจตคติทางการเรียน เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2552 โรงเรียนสววิทยา โดยพิจารณากลุ่มตัวอย่างที่มีคะแนนนิสัยและเจตคติทางการเรียนโดยรวม ตั้งแต่เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 25 ลงมา จำนวน 110 คน และสมัครใจเข้าร่วมโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มเพื่อพัฒนานิสัยและเจตคติทางการเรียน จำนวน 8 คน ได้มาโดยจากการสุ่มแบบอย่างง่าย

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

ตอนที่ 1 การศึกษานิสัยและเจตคติทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำแนกตัวแปรที่ศึกษาดังนี้

ตัวแปรอิสระ ได้แก่

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
2. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน
3. สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง
4. สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู

ตัวแปรตาม ได้แก่ นิสัยและเจตคติทางการเรียน

ตอนที่ 2

ตัวแปรอิสระ ได้แก่ โปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มเพื่อพัฒนานิสัยและเจตคติทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ตัวแปรตาม ได้แก่ นิสัยและเจตคติทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ประกอบด้วย

1. แบบสอบถามนิสัยและเจตคติทางการเรียน แบ่งออกเป็น 5 ตอน ดังนี้ ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ตอนที่ 2 แบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน จำนวน 20 ข้อ ตอนที่ 3 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง จำนวน 15 ข้อ ตอนที่ 4 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู จำนวน 15 ข้อ ตอนที่ 5 แบบสอบถามนิสัยและเจตคติทางการเรียน จำนวน 60 ข้อ

2. โปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มเพื่อพัฒนานิสัยและเจตคติทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีการให้คำปรึกษากลุ่มรวมทั้งสิ้น 10 ครั้ง สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 60 นาที เป็นเวลา 5 สัปดาห์

การเก็บรวบรวมข้อมูล

แบ่งเป็น 2 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 การศึกษานิสัยและเจตคติทางการเรียน

ผู้วิจัยนำแบบสอบถามนิสัยและเจตคติทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ไปเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 402 คน และนำข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามนิสัยและเจตคติทางการเรียน ที่ได้มาตรวจให้คะแนนแล้วนำมาวิเคราะห์ทางสถิติต่อไป

ขั้นที่ 2 การดำเนินการทดลอง

ผู้วิจัยคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างที่มีคะแนนนิสัยและเจตคติทางการเรียนเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 25 ลงมาจำนวนทั้งสิ้น 8 คน ที่สมัครใจในการเข้าร่วมโปรแกรมและดำเนินการทดลองกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นกลุ่มทดลองโดยใช้โปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มพัฒนานิสัยและเจตคติทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นจำนวน 10 ครั้ง เป็นระยะเวลา 5 สัปดาห์ ระหว่างวันที่ 5 มกราคม 2552 ถึง 5 กุมภาพันธ์ 2552 เวลา 15.00-16.00 น. 2.3 ภายหลังจากเข้าร่วมโปรแกรม ครบทั้ง 10 ครั้ง ผู้วิจัยดำเนินการวัดนิสัยและเจตคติทางการเรียนที่เป็นกลุ่มทดลองอีกครั้งหนึ่ง แล้วใช้คะแนนจากการวัดดังกล่าวเป็นคะแนนภายหลังการทดลอง

การวิเคราะห์ข้อมูล

การใช้หาค่าสถิติพื้นฐาน เพื่อหาค่าคะแนนเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่มากกว่าสองกลุ่ม ใช้สถิติการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-Way Analysis of Variance) การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนนิสัยและเจตคติทางการเรียน ก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้ t-test for Dependent Sample

ผลการวิจัย

1. ผลการศึกษานิสัยและเจตคติทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 พบว่า นักเรียนมีนิสัยและเจตคติทางการเรียนโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านการหลีกเลี่ยงการผลัดเวลา ด้านวิธีการทำงาน และด้านการยอมรับในตัวครูอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนด้านการยอมรับคุณค่าทางการศึกษาอยู่ในระดับสูง

2. ผลการเปรียบเทียบนิสัยและเจตคติทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่จำแนกตาม ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูต่างกัน มีนิสัยและเจตคติทางการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. ผลการเปรียบเทียบนิสัยและเจตคติทางการเรียน ก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนที่ได้เข้าร่วมโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มเพื่อพัฒนานิสัยและเจตคติทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 พบว่า นักเรียนมีนิสัยและเจตคติทางการเรียนโดยรวมสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษาและพัฒนานิสัยและเจตคติทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 อภิปรายผลการวิจัย ดังนี้

ตอนที่ 1 การศึกษานิสัยและเจตคติทางการเรียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

การศึกษานิสัยและเจตคติทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 พบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีนิสัยและเจตคติทางการเรียนโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง อาจเนื่องมาจากนักเรียนส่วนใหญ่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในระดับต่ำ ($\bar{X}=2.21$) สอดคล้องกับ อนันต์ ดุลยพิรติส (2547: ง) ที่ได้ศึกษาความสามารถในการฝ่าฟันอุปสรรค การรับรู้ความสามารถของตนด้านการเรียน และนิสัยทางการเรียน พบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีมีนิสัยในการเรียนดีกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ อีกทั้งนักเรียนมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X}=3.49$) สอดคล้องกับ สุวดีษฐ์ จตุพร (2547:1) ที่ได้ศึกษาจิตลักษณะและสถานการณ์

ที่เกี่ยวข้องกับนิสัยในการเรียนของนักเรียน พบว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีผลต่อนิสัยทางการเรียน โดยนักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจะมีนิสัยในการเรียนสูงกว่านักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ และนักเรียนมีสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X}=3.47$) อาจเป็นเพราะนักเรียนยังอยู่ในช่วงปรับตัวให้เข้ากับในตัวครู และวิธีการสอนของครู สอดคล้องกับโคแกน (Cogan.1975: 135-139) ได้ศึกษาเรื่องพฤติกรรมการสอนของครู พบว่า ความสัมพันธ์ที่เป็นมิตรระหว่างครูกับนักเรียน จะทำให้ผลการเรียน ของนักเรียนดีขึ้น ครูและนักเรียนมีความสัมพันธ์กันมากเท่าใด นักเรียนจะสามารถพัฒนาความสามารถ ในการเรียนรู้ให้ถึงที่สุดได้มากเพียงนั้น และลักษณะความสัมพันธ์ของครูและนักเรียนจะมีอิทธิพลต่อความสนใจในวิชาที่เรียนของนักเรียน นักเรียนมีความศรัทธาในตัวครู ซึ่งช่วยให้นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียน มองเห็นการเรียนเป็นงานประจำ ซึ่งการมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนนั้น จะทำให้ผลการเรียนของนักเรียนดีขึ้น และมีนิสัยการเรียนที่เหมาะสม

ตอนที่ 2 การเปรียบเทียบนิสัยและเจตคติทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่จำแนก ตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครองและสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู

2.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีนิสัยและเจตคติทางการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับสมมุติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้เป็นเพราะนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดี จะมีความพร้อมและความตั้งใจต่อการเรียนอยู่เป็นพื้นฐาน ซึ่งจะแสวงหาความรู้เพิ่มเติมอย่างสม่ำเสมอ มีความรับผิดชอบในการเรียนและมีความ

เอาใจใส่ต่อการเรียน มีการวางแผนการเรียนและปฏิบัติตามเวลาที่ได้วางแผนไว้ พยายามปรับปรุงแก้ไข การทำงานให้ดีขึ้นอยู่เสมอ และกล้าที่จะปรึกษาครูเมื่อมีปัญหาหรือไม่เข้าใจบทเรียน ผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับปรานี เพ็ชรศิริ (2549: 72) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยบางประการกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน พบว่า ปัจจัยในนิสัยทางการเรียน และเจตคติทางการเรียน ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนในทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.2 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีนิสัยและเจตคติทางการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับสมมุติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้เป็นเพราะนักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง จะมีความเพียรพยายาม มีความรับผิดชอบต่อการเรียน มีความกระตือรือร้นที่ต้องการประสบความสำเร็จในการเรียนตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ ไม่กลัวต่อความล้มเหลว สามารถแก้ปัญหา อุปสรรคในการเรียน และมีความภาคภูมิใจในความสำเร็จของตนเอง สอดคล้องกับรุ่งทิวา จักรกร (2527: 21) ได้กล่าวสรุปว่า ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมทางการเรียน คือ แรงจูงใจในการเรียนจะเป็นสิ่งกระตุ้นหรือแรงผลักดัน ใ้บุคคลแสดงพฤติกรรมทางการเรียนออกมา ได้แก่ ความต้องการอยากรู้ อยากพัฒนาตนเองให้ก้าวหน้า มีความพึงพอใจที่จะเรียน มีเจตคติที่ดีต่อบทเรียน และต่อครูผู้สอน ผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับ จำรูญ เทียมธรรม (2546: 79) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยบางประการกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน พบว่า ปัจจัยด้านเจตคติต่อการเรียนส่งผล ต่อ

แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2.3 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครองต่างกัน มีนิสัยและเจตคติทางการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับสมมุติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้เพราะ ผู้ปกครอง บิดามารดา ที่ให้ความรักความเข้าใจ สร้างความไว้วางใจให้กับนักเรียน จะทำให้นักเรียนกล้าที่จะปรึกษาในเรื่องต่างๆ ในเฉพาะเรื่องการเรียน และมีส่วนช่วยสนับสนุนในด้านการเรียน ได้แก่ การจัดวัสดุอุปกรณ์การเรียน การสอน การบ้าน การแนะนำวิธีการเรียน การจูงใจในการเรียน และเป็นตัวอย่างที่ดีของนักเรียนในเรื่องการเขียน การอ่าน การให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมทางการเรียนที่ทางโรงเรียนจัดขึ้น การให้กำลังใจและให้คำปรึกษาด้านการเรียน อาจกล่าวได้ว่าผู้ปกครอง บิดามารดา มีอิทธิพลต่อนิสัยและเจตคติทางการเรียนของนักเรียน โดยเป็นแรงผลักดันให้นักเรียน มีความกระตือรือร้นทางการเรียนมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับเอพสไตน์ (Epstein, 1995: 701-712) ได้กล่าวว่บทบาทของผู้ปกครองมีอิทธิพลต่อการเรียนของนักเรียน ซึ่งเกี่ยวข้องกับกิจกรรมที่สัมพันธ์กับการส่งเสริมการเรียนของนักเรียนทั้งที่บ้านและทางโรงเรียน ได้แก่ การจัดสิ่งแวดล้อมภายในบ้านที่ส่งเสริมการเรียน การจัดการติดต่อสื่อสารระหว่างบ้านกับโรงเรียน และการส่งเสริมการเรียนรู้ภายในบ้านโดยช่วยนักเรียนทำกิจกรรมต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเรียน เช่น การสอนการบ้าน การให้คำปรึกษาเกี่ยวกับการเรียน การแนะนำวิธีการเรียนที่ดี เป็นต้น

2.4 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีสัมพันธภาพ

ระหว่างนักเรียนกับครูต่างกัน มีนิสัยและเจตคติทางการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้เป็นเพราะสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูของนักเรียนแต่ละคนแตกต่างกัน นักเรียนบางคนมีสัมพันธภาพกับครูดี แต่นักเรียนบางคนก็มีสัมพันธภาพกับครูไม่ดี อย่างไรก็ตามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูเป็นการปฏิบัติตนของนักเรียนต่อครูและการปฏิบัติตนของครูต่อนักเรียน ทั้งในและนอกห้องเรียน เพื่อให้เกิดความสัมพันธที่ดีต่อกัน ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้ การปฏิบัติตนของนักเรียนต่อครู ได้แก่ การให้ความเคารพ ตั้งใจฟังเมื่อครูสอน ซักถามครูเมื่อมีปัญหาด้านการเรียน ส่วนการปฏิบัติของครู ต่อนักเรียน ได้แก่ ให้ความรักเอาใจใส่ดูแลนักเรียน ให้สิทธิเสรีภาพเท่าเทียมกัน ให้ความเป็นกันเอง และให้คำปรึกษาเมื่อนักเรียนมีปัญหา ทั้งเรื่องการเรียนรู้และเรื่องส่วนตัว ทำให้นักเรียนรู้สึกอบอุ่น ไว้วางใจในตัวครู จึงทำให้นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อครูและพร้อมที่จะพัฒนาตนเองในด้านการเรียนอย่างเหมาะสม จนกลายเป็นนิสัยทางการเรียน ทำให้นักเรียนประสบผลสำเร็จในการเรียน สอดคล้อง พรรณีชูทัย เจนจิต (2532: 361) กล่าวว่า การที่ครูมีความเมตตากรุณาเห็นอกเห็นใจนักเรียน สนใจนักเรียนอย่างสม่ำเสมอ มีความยุติธรรมตลอดจน มีความสัมพันธ์อันดีกับนักเรียน ทำให้นักเรียนรักที่จะเรียน และส่งผลให้นักเรียนประสบความสำเร็จในการเรียน

ตอนที่ 3 ผลการให้คำปรึกษากลุ่มพัฒนานิสัยและเจตคติทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 พบว่า นักเรียนที่เข้าร่วมการให้คำปรึกษากลุ่ม มีนิสัยและเจตคติทางการเรียนโดยรวมและรายด้านสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ตั้งไว้ ผลจากการศึกษาครั้งนี้ แสดงให้เห็นว่า โปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่ม

เพื่อพัฒนานิสัยและเจตคติทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สามารถนำไปใช้เพื่อพัฒนานิสัยและเจตคติทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ได้ ทั้งนี้อาจเนื่องจาก ในการให้คำปรึกษากลุ่ม ผู้วิจัยได้พิจารณาทฤษฎี และเทคนิคที่หลากหลายตามความเหมาะสมของการพัฒนานิสัยและเจตคติทางการเรียนในแต่ละด้าน สอดคล้องกับ ทอมสัน (Thompson. 2003: xPre'ace X) กล่าวไว้ว่า ไม่มีทฤษฎีการให้คำปรึกษาใดเพียงทฤษฎีเดียวที่สามารถสะท้อนหรืออธิบายพฤติกรรมของมนุษย์ได้ทั้งหมด ดังนั้นการใช้ทฤษฎีและเทคนิคที่หลากหลายจะช่วยส่งเสริมประสิทธิภาพในการดำเนินการกลุ่มหรือการให้คำปรึกษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ในครั้งแรกของการให้คำปรึกษากลุ่ม ผู้วิจัยได้สร้างสัมพันธภาพรวมถึง ชี้แจง วัตถุประสงค์ของการให้คำปรึกษากลุ่ม ประโยชน์ของการเข้าร่วมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม ตลอดจนระยะเวลา และสถานที่ในการให้คำปรึกษากลุ่ม และร่วมแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ความรู้สึก และประสบการณ์ และอภิปรายเพื่อหาข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ต่อสมาชิกกลุ่ม โดยบรรยากาศของการเข้ากลุ่มของสมาชิก ในครั้งแรกยังไม่กล้าพูดกล้าแสดงออกมากนัก ผู้วิจัยจึงใช้เทคนิคการฟังอย่างใส่ใจ การใช้คำถามปลายเปิด การสะท้อนความรู้สึก การให้กำลังใจ การให้คำปรึกษาครั้งที่สองผู้วิจัยได้เปลี่ยนวิธีการใช้ภาษากลางมาเป็นภาษาท้องถิ่น ทำให้นักเรียนกล้าพูดมากขึ้น กล้าแสดงความคิดเห็น ซึ่งเป็นเพราะการใช้ภาษาท้องถิ่นนั้นทำให้การสื่อสารภายในกลุ่มที่อยู่ในท้องถิ่นเดียวกันเข้าใจตรงกันมากขึ้น

สำหรับในขั้นดำเนินการให้คำปรึกษากลุ่มแต่ละครั้ง ผู้วิจัยจะพิจารณาเลือกใช้เทคนิคการให้คำปรึกษาที่มีความสอดคล้องกับสิ่งที่ต้องการพัฒนา เทคนิคที่ใช้ได้แก่ เทคนิคการตระหนักรู้ในตนเอง เพื่อมุ่งเน้นให้นักเรียนเกิดความตระหนักรู้ในตนเอง และตระหนักถึง

ความรับผิดชอบต่อตนเองในด้านการเรียน เทคนิคการกำหนดข้อดีและข้อเสีย เพื่อให้ นักเรียนพิจารณาถึงข้อดีและข้อเสียที่เกิดจากพฤติกรรมของตนเอง และนำไปสู่การปรับปรุงตนเองในด้านการเรียน เทคนิค WDEP เพื่อให้ นักเรียนมีความพยายามในการเรียนและความกระตือรือร้น การวางแผนการเรียน และนำไปสู่การปฏิบัติตามแผนที่ตนเองวางไว้ เทคนิคการกำหนดเป้าหมาย เพื่อให้เห็นความสำคัญต่อการวางแผนการหรือการวางเป้าหมายทางการศึกษาในอนาคตของนักเรียน

เมื่อพิจารณาผลการทดลองนิสัยและเจตคติทางการเรียนเป็นรายด้าน พบว่า นิสัยและเจตคติทางการเรียนด้านวิธีการทำงานมีการเปลี่ยนแปลงที่ดีขึ้นอย่างเห็นได้ชัด ทั้งนี้เป็นเพราะผู้วิจัยได้เลือกเทคนิคและทฤษฎี ที่เหมาะสมกับนักเรียน ได้แก่ ทฤษฎีการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริง เทคนิคที่ใช้ คือ WDEP เพื่อให้ นักเรียนได้พิจารณาสิ่งที่ตนเองอยากพัฒนาและได้วางแผนเพื่อพัฒนาตนเองในนิสัยทางการเรียนด้านวิธีการทำงาน นอกจากนี้ยังผู้วิจัยได้นำตารางบันทึกประจำวัน มาให้นักเรียนได้บันทึกสิ่งที่ตนเองปฏิบัติ ในแต่ละวันที่เกี่ยวกับนิสัยทางการเรียนด้านวิธีการทำงาน และนอกจากนี้ผู้วิจัยยังใช้เทคนิคการสอน การให้ข้อมูลเกี่ยวกับเคล็ดลับ และเทคนิควิธีการเรียนต่างๆ เป็นคู่มือ เพื่อให้ นักเรียนได้นำไปศึกษาและนำไปปฏิบัติ ซึ่งผลที่ได้จากการให้คำปรึกษากลุ่มในด้านวิธีการทำงาน นักเรียนจะให้ความสนใจและกระตือรือร้นมากเป็นพิเศษเพราะนักเรียนต้องการทราบข้อมูลเรื่องเทคนิคและวิธีการเรียน จากการสังเกตของผู้วิจัย พบว่า นักเรียนมีความสนใจ เอาใจใส่ มีความกระตือรือร้นในการเข้าร่วมการให้คำปรึกษากลุ่ม ทั้งนี้เป็นเพราะ ในการพัฒนาผู้วิจัยได้นำเทคนิคต่างๆ ที่เหมาะสมกับวัยของนักเรียน การให้คำปรึกษาแบบ

กลุ่มเป็นวิธีการที่ช่วยให้นักเรียนแต่ละคนได้รู้จักตนเอง เข้าใจตนเอง สามารถตัดสินใจแก้ปัญหาด้านการเรียนของตนเองได้อย่างเหมาะสม อีกทั้ง การให้คำปรึกษากลุ่มเป็นวิธีการที่สอดคล้องกับความต้องการและธรรมชาติของวัยรุ่น เพราะพลังของกลุ่มสามารถที่จะเปลี่ยนแปลงความคิด ความรู้สึกกลุ่มเพื่อนมีอิทธิพลต่อวัยรุ่น นักเรียนจะยอมรับความคิดเห็นจากเพื่อนรุ่นเดียวกันมากกว่าผู้ใหญ่ และมักจะนำความคิด แนวคิด ไปปฏิบัติ ดังที่ โอเฮน (Ohlsen.1970:31) กล่าวว่า การให้คำปรึกษากลุ่ม คือการให้ความช่วยเหลือบุคคลที่ปกติให้มีการยอมรับปัญหาต่างๆ ของตนเอง และพยายามแก้ไขปัญหานั้นก่อนที่จะกลายเป็นปัญหาที่รุนแรง การให้คำปรึกษากลุ่มยังจะช่วยให้ผู้มีปัญหาสามารถเรียนรู้ที่จะ นำความคิดจากกลุ่มมาประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน

สรุปผลการวิจัย

1. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีนิสัยและเจตคติทางการเรียนโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง
2. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูต่างกัน มีนิสัยและเจตคติทางการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
3. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้เข้าร่วมโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มเพื่อพัฒนานิสัยและเจตคติทางการเรียน มีนิสัยและเจตคติทางการเรียนโดยรวมเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

จากการศึกษานิสัยและเจตคติทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่

มีนิสัยและเจตคติทางการเรียนโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ดังนั้นทางโรงเรียนจึงควรปรับปรุง ส่งเสริม และ สนับสนุนให้นักเรียนมีนิสัยและเจตคติทางการเรียนในระดับดีหรือสูงขึ้นไป โดยทางโรงเรียนควรจัดโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มเพื่อพัฒนานิสัยและเจตคติทางการเรียน สำหรับนักเรียนในแต่ละระดับชั้นทุก 3 เดือน

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 การนำแบบสอบถามนิสัยและเจตคติทางการเรียน สามารถนำไปปรับใช้กับกลุ่มตัวอย่างที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างของการวิจัยในครั้งนี้ได้ ส่วนโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มพัฒนานิสัยและเจตคติทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ผู้ที่จะนำโปรแกรมนี้ไปใช้ควรเป็นผู้ที่มีความรู้ ความเข้าใจ ตลอดจนมีทักษะในการให้คำปรึกษากลุ่มเป็นอย่างดี และก่อนนำไปใช้ควรมีการทดลองใช้ และปรับปรุงให้มีความเหมาะสม

2.2 ในการศึกษาครั้งต่อไป ควรมีการติดตามผลนิสัยและเจตคติทางการเรียนของนักเรียนทุก 3 เดือน หรือ 6 เดือน

2.3 ควรมีการศึกษานิสัยและเจตคติทางของนักเรียนที่ศึกษาในโรงเรียนสังกัดอื่นๆ เช่น โรงเรียนการศึกษาพิเศษ หรือนักเรียนที่เรียนในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการอาชีวศึกษา

บรรณานุกรม

- กมลรัตน์ หล้าสูงษ์. (2528). **จิตวิทยาการศึกษา**. กรุงเทพฯ: ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- จำรูญ เทียมธรรม. (2546). **การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยบางประการกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4**. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม. (การวิจัยและสถิติทางการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.
- ปราณี เพ็ชรศิริ. (2549). **การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยบางประการกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โรงเรียนกรุงเทพการบัญชีวิทยาลัย.สารนิพนธ์ กศ.ม.**
- พรรณี ชูชัย เจนจิต. (2532). **ความเข้าใจเกี่ยวกับพฤติกรรม**. จิตวิทยาเพื่อการแนะแนว. กรุงเทพฯ: สมาคมแนะแนวแห่งประเทศไทย.
- รุ่งทิวา จักรกร. (2527). **วิธีการสอนทั่วไป**. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์รุ่งเรืองธรรม.
- วัชรวิ ทรัพย์มี. (2522). **ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับการให้คำปรึกษาในโรงเรียน**. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- สกุล มูลแสดง. (2549 เม.ย.-มิ.ย.). **การพัฒนานิสัยทางการเรียนเพื่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน**. วารสารการพัฒนาศาสตร์มนุษย; 2 (2): 443-45.

- สุวดิษฐ์ จตุพร. (2547). **จิตลักษณะและสถานการณ์ที่เกี่ยวข้องกับนิสัยในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3.** มหาวิทยาลัยขอนแก่น. วิทยานิพนธ์ ปริญญาศึกษามหาบัณฑิต. ถ่ายเอกสาร.
- อนันต์ ดุลยพีรดิศ. (2547). **ความสามารถในการฝ่าฟันอุปสรรค การรับรู้ความสามารถของตนด้านการเรียน และนิสัยทางการเรียน ของนิสิตนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน.** วิทยานิพนธ์ ครุศาสตร์มหาบัณฑิต. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- อัจฉรา เฟ่งเล็งผล. (2550). **ปัจจัยที่ส่งผลต่อนิสัยในการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนเบญจมราชาลัย เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร.** วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- Cogan, Morris L. (1975). Studies of Teacher Behavior in The Journal of Experimental Education. 26.p. 135-139.
- Epstein, Joyce. (1995, May). School/family/community partnerships: Caring for children we Share. Phi Delta Kappan 76(11): 701–702.
- Holtzman, H.Wayne. (1965). Manual of Survey of Study habits and Attitudes. New York. The Psychological Cooperation.
- Lindgren, clay.Henry. (1969). The Psychology of College Success A Dynamic Approach. New York: John Wiley & Sons,Lnc.
- Ohlsen, Merle M. (1970). **Group Counseling.** New York: Holt Rinehart and Winston,Inc.
- Shertzer, Brace and Shellcy C. Stone. (1968). **Group Counseling Fundamentals of Counseling.** New York: Houghton Mifflin Company.
- Thompson, Rosemary A. (2003). **Counseling Techniques: Improving Relationships with Others, Ourselves, Our Families, and Our Environment.** New York: Brunner Routledge.